

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)
SSN Andrzej Stępka

w sprawie **D. K., B. K. i M. K.**
skazanych za czyny z art. 189 § 1 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 1 kwietnia 2025 r. kasacji obrońcy oskarżonej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 5 lipca 2023 r., sygn. II AKa 110/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu
z dnia 27 sierpnia 2021 r., sygn. II K 14/21,

**1. na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchyla w całości
zaskarżony wyrok wobec D. K., a na podstawie art. 435 k.p.k. w zw.
z art. 518 k.p.k. także wobec B. K. i M. K. i przekazuje sprawę
Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S., Kancelaria
Adwokacka w P., kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt**

sześć złotych), w tym 23% Vat, za sporządzenie i wniesienie kasacji w charakterze obrońcy z urzędu skazanej D. K..

Małgorzata Gierszon Jerzy Grubba Andrzej Stępka

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 27 sierpnia 2021 roku, sygn. II K 14/21, D. K., B. K. oraz M. K. zostali uznani za winnych tego, że w dniu 13 sierpnia 2020 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w mieszkaniu zajmowanym przez D. K. i B. K., pozbawili wolności J. P., które łączyło się ze szczególnym udręczeniem w ten sposób, że uniemożliwili mu wyjście z mieszkania oraz wielokrotnie bili go rękoma i kopali po całym ciele, nadto D. K. kierowała groźby pozbawienia życia, uderzyła butelką w głowę i wycięła dwa fragmenty skóry pod oczami, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci rany ciętej okolicy kącika prawego oka z ubytkiem skóry 0,5 cm x 0,5 cm, rany ciętej okolicy kącika lewego oka z ubytkiem skóry 3 x 1,5 cm, stłuczenia twarzy z dużymi obrzękami tkanek i krwinkami okularowymi obu oczodołów, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym mechanizm doznanego u pokrzywdzonego obrażeń ciała narażał go na skutek określony w art. 156 k.k., co stanowi przestępstwo z art. 189 § 3 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k. na podst. art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wobec B. K., przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 pkt 1 k.k. na podst. art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wobec M. K., na podst. art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wobec D. K., skazał M. K. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, B. K. na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, D. K. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Następnie na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. K. i D. K. nawiązki poprzez zapłatę wobec pokrzywdzonego J. P. kwoty po 2000 zł (dwa tysiące). Sąd orzekł również o zaliczeniu na poczet orzeczonych kar okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonych w sprawie, o dowodach

rzeczowych oraz o kosztach.

Wyrok ten zaskarżony został apelacjami wniesionymi przez obrońców wszystkich oskarżonych.

Rozpoznając środek odwoławczy, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 5 lipca 2023 roku, sygn. II AKa 110/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu.

Od tego wyroku kasację wniosła na korzyść skazanej jej obrońca z urzędu zaskarżając wyrok w części odnoszącej się do D. K., zarzuciła rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez nierozważenie wszystkich wniosków i zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej, a także niewyjaśnienie w dostateczny sposób, czym kierował się Sąd II instancji, wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji obrońcy oskarżonej zostały uznane za niezasadne, a to:

1. nierozważenie w dostateczny sposób podniesionego w punkcie 1 apelacji obrońcy oskarżonej z dnia 15 października 2021 r. zarzutu obrazu prawa materialnego, polegającej na bezpodstawnym zakwalifikowaniu przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 189 § 3 k.k., podczas gdy czyn przypisany oskarżonej wyczerpuje wyłącznie znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., jak również niewyjaśnienie w dostateczny sposób przyczyn uznania tego zarzutu za bezzasadny,
2. całkowity brak rozważenia podniesionego w punkcie 2 lit. d tiret drugie apelacji obrońcy zarzutu obrazu przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającej na pominięciu na etapie dokonywania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokumentacji fotograficznej z oględzin mieszkania oskarżonej w zakresie, w jakim dokumentacja ta obejmowała ślady oznaczone numerem 3 (ubrudzone krwią waciki kosmetyczne) oraz nr 13 (zabrudzona krwią buteleczka [...]) i zaniechaniu wyciągnięcia z tej dokumentacji należytych wniosków,
3. całkowity brak rozważenia podniesionego w punkcie 3 lit. c apelacji obrońcy oskarżonej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na bezzasadnym przyjęciu, że pokrzywdzony był bity i kopany po całym ciele, mimo że obiektywny materiał dowodowy w postaci opinii sądowo-lekarskiej

oraz protokołu oględzin osoby pokrzywdzonego nie dawał podstawy do takiego ustalenia.

Formułując wskazane wyżej zarzuty obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do oskarżonej D. K. w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie II Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Ponadto na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. obrońca skazanej wniosła o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i jako taka podlega uwzględnieniu. Przyczyną jej uwzględnienia nie są jednak zarzuty sformułowane w kasacji, ale bezwzględne przyczyny odwoławcze dostrzeżone przez Sąd Najwyższy z urzędu. Sprawiają one, że rozpoznanie zarzutów sformułowanych w kasacji jest bezprzedmiotowe.

W badanej sprawie doszło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z nienależytą obsadą sądu II instancji, w którego składzie zasiadali SSA X. Y. oraz SSA X.1 Y.1 powołani na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jak również okoliczności powołania tegoż sędziego oraz przebieg jego dotychczasowej służby i działalności.

Zgodnie z uchwałą trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. BSA I4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7): *"Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w*

konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności." Uchwała ta z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego, dopóty nie nastąpi odstępianie od niej w trybie art. 88 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 622; dalej ustawa o SN). Przyczyny związania Sądu Najwyższego tą uchwałą, pomimo wydania przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia w sprawie U 2/20, zostały wskazane i szeroko omówione w orzecnictwie Sądu Najwyższego: np. w postanowieniu z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41, postanowieniu z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21, wyrokach: z dnia 26 lipca 2022 r., III KK 404/21, OSNK 2023, poz. 5-6, poz. 22; z dnia 12 października 2022 r., III KK 193/20; z dnia 18 kwietnia 2024 r., II KK 434/23; uchwale z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, czy też chociażby w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., w sprawie I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22.

W oparciu więc o treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., dokonać należało oceny tych wszystkich okoliczności, które są istotne w kontekście tzw. testu niezależności i bezstronności sędziego, którego istotą jest zapewnienie stronie prawa do rozpoznania jej sprawy przez sąd niezależny i bezstronny, a więc zrealizowanie jej prawa do rozpoznania sprawy przez sąd w aspekcie art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 konwencji. Trafnie zwraca się uwagę, że kwestia ta musi być przedmiotem ocen wtedy, gdy konkretni sędziowie nie tylko swoją karierę orzecniczą zaczynali, bądź kontynuowali w oparciu o decyzje Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, ale brali aktywny udział we wspieraniu wszelkich „reform” wymiaru sprawiedliwości po roku 2015 i utożsamiali się z wyrażanymi przez ówczesnie rządzących kierunkami zmian (uzasadnienie wyroku SN w sprawie III KK 470/23). Wskazuje się zasadnie, że zagadnienie to nabiera dodatkowego wymiaru w przypadku tych sędziów, którzy nie tylko uczestniczyli w bezprawnej procedurze przed niekonstytucyjnym organem, jakim jest wspomniana Rada, ale ponadto przyjmowali stanowiska z rąk Ministra

Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego i swoimi działaniami w pełnym zakresie popierali te wszelkie decyzje czy zmiany, które następnie były jednoznacznie uznawane przez sądy międzynarodowe za naruszające gwarancje prawa do niezależnego sądu ustanowionego ustawą. Ich kariery w strukturze sądownictwa powszechnego, czy też nawet i Sądu Najwyższego były nietypowe o tyle, że awanse do sądów wyższych instancji lub na stanowiska funkcyjne miały precedensowo szybki charakter (wyrok SN z dnia 17 kwietnia 2024 r., III KK 470/23).

Do takich osób należy SSA X. Y.. Został on powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w D. postanowieniem Prezydenta RP w dniu 21 maja 2008 r. Z dniem 13 lutego 2018 r. został powołany na stanowisko prezesa Sądu Rejonowego w D. i także od tej daty orzekał w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. Od 1 marca 2020 r. został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Rzeszowie na okres do 31 sierpnia 2020 r. Delegację przedłużano aż do 28 lutego 2022 r. Udzielenie pierwszej delegacji poprzedzało ogłoszenie jednego wolnego stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Rzeszowie (MP z 2020 r., poz. 787). Na to stanowisko zgłosili się X. Y. oraz P. S. — radca prawny. Oceny kwalifikacji sędziego Y. dokonało dwóch wizytatorów – sędzia SA w Rzeszowie A. S. oraz SSA w stanie spoczynku S. U.. Opiniowanie przez dwóch wizytatorów zostało zlecone z uwagi na fakt orzekania przez sędziego X. Y. także w sprawach cywilnych. W opinii sędzi A. S. sędzia Y. popełnia błędy w sprawach prostych, nieskomplikowanych i nieobszernych; błędy te skutkowały uchylaniem wyroków do ponownego rozpoznania, a wydawane były też postanowienia bez podstawy prawnej lub bez oparcia o dokumenty w aktach sprawy. Końcowo sędzia wizytator stwierdziła, że kandydat nie dysponuje odpowiednim doświadczeniem orzecznictwem do podjęcia obowiązków orzeczniczych w zakresie spraw, jakie wpływają do sądów apelacyjnych. Podała także, że nie można ocenić, czy dysponuje on wiedzą prawniczą na tym poziomie, albowiem charakter dotychczas rozpoznawanych spraw nie pozwala na taką ocenę. Reasumując, sędzia wizytator ds. cywilnych stwierdziła, że sędzia X. Y. nie spełnia kryteriów, którym powinien odpowiadać kandydat na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. W zakresie spraw rozpoznawanych w Sądzie Apelacyjnym na delegacji wizytator w końcowych wnioskach swojej opinii, dostrzegając „pewne problemy ze sprawnością

postępowania oraz koncentracją materiału dowodowego” oraz stabilnością (k. 225v), uznał, że szczególnie istotna jest opinia przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, a ogólnie stwierdzono, że sędzia Y. posiada stosowną wiedzę prawniczą, a przy tym jest osobą pracowitą, co uwzględniając wyniki statystyczne oraz 16 letnie orzekanie w Sądzie Rejonowym w D., wzbogacone podczas delegacji, pozwala sformułować wniosek, iż spełnia on podstawowe wymogi do przedstawienia jego kandydatury.

SSA X. Y. podpisywał listy poparcia kandydatów do nowej KRS – przy czym podpisywał listy do kadencji KRS od 2022 r. Udzielił poparcia J. D., G. F., J. K., Z. Ł., M. N., Ł. P., R. P. i P. S. (k. 326-333). Słusznie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że takie działanie, w kontekście wyrażanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz trybunałów międzynarodowych negatywnej oceny niekonstytucyjnej Krajowej Rady Sądownictwa, powszechnie odczytywane było i jest, jako wyraz poparcia dla władzy wykonawczej i forsowania przez nią niekonstytucyjnych zmian w funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości (por. np. wyrok SN z dnia 8 maja 2024 r., III KK 52/24). Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 21 grudnia 2022 r. (MP z 2023 r., poz. [...]) X. Y. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie. Wręczenie nominacji nastąpiło w dniu 13 stycznia 2023 r. i z tym dniem przestał on pełnić stanowisko prezesa Sądu Rejonowego w D.. Długo bez stanowiska prezesa sędzia Y. nie pozostawał. Już od dnia 1 lutego 2023 r. został prezesem Sądu Okręgowego w Rzeszowie – zmieniając na tym stanowisku R. P., który z tym dniem objął stanowisko prezesa Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie.

Przedstawione powyżej okoliczności dowodzą bez żadnych wątpliwości, że to dzięki związkom z władzą wykonawczą oraz sędziami – członkami KRS, sędzia X. Y. uzyskał awans na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, a wcześniej stanowisko prezesa Sądu Rejonowego w D., delegację do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Rzeszowie (z pominięciem – tak jak w przypadku R. P. – Sądu Okręgowego), a następnie stanowisko prezesa Sądu Okręgowego w Rzeszowie. Szczególnie istotne jest i to, że udzielał poparcia wielu sędziom ubiegającym się o powołanie ich do KRS w roku 2022, choć już w roku 2021 wiadomo było (np. wyrok ETPC w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce), iż jest to organ, który nie jest tym

organem, o którym mowa w art. 186 ust. 1 Konstytucji. W sposób zatem świadomy także i ten sędzia uczestniczył w procedurze, która uderzała w niezależność sędziów i niezawisłość sądów, a uzyskane funkcje i awans zawodowy były elementami korzyści, które uzyskał za wsparcie takich działań. Okoliczności te w sposób decydujący przesądzają o braku spełnienia standardu niezależności i niezawisłości przez sąd, w składzie którego orzekałby sędzia X. Y..

Z kolei Sędzia X.1 Y.1 został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie postanowieniem Prezydenta RP z 10 grudnia 2020 r., nr 1130.[...].2020 (M. P. z 2021 r., poz. [...]), na wniosek zawarty w uchwale KRS Nr [...] z 17 czerwca 2020 r.

Sędzia ten konsekwentnie wspierał kandydatury do niekonstytucyjnego organu, jakim jest od 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa. W 2018 r. podpisał listę poparcia dla kandydatury do KRS sędziego R. P., a więc osoby co do której poważne zastrzeżenia wysunięte zostały przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Apelacyjnego w Krakowie w uchwale z 6 marca 2023 r. w związku z jego delegacją do tego Sądu oraz ubieganiem się przez niego w powołanie na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Powyższe było konsekwencją ujawnienia w mediach sprawy egzaminu na aplikację sędziowską córki X.Y. – byłego posła [...], a obecnie sędziego Trybunału Konstytucyjnego, w którym to wątku pojawia się również osoba G. Z..

W dniu 9 listopada 2018 r. sędzia X.1 Y.1 został wyznaczony od 11 listopada 2018 r. na stanowisko Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Rzeszowie przez pełniącego obowiązki Prezesa Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego Jana Majchrowskiego, a od 11 listopada 2021 r., decyzją z 8 listopada 2021 r., przez Prezesa tej - uznanej przez międzynarodowe Trybunały (TSUE i ETPCz) za niespełniającą wymogów sądu „ustanowionego ustawą” – Izby, Tomasza Przesławskiego.

Z kolei 2022 r. sędzia X.1 Y.1 podpisał listę poparcia do KRS dla R. P., wówczas sędziego Sądu Rejonowego w J. delegowanego do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie i jednocześnie wyznaczonego przez Ministra Sprawiedliwości – w niestosowanym dotąd trybie – na stanowisko Prezesa tego Sądu.

Bezspornie wskazuje to na obdarzenie sędziego X.1 Y.1 przez kierownictwo Ministerstwa Sprawiedliwości dużym zaufaniem.

Widoczne związki z Ministerstwem Sprawiedliwości, a zwłaszcza akceptacja bezprawnych działań dotyczących tzw. reform sądownictwa po 2015 r. wywołują rozdzwięk w ocenie sylwetki zawodowej sędziego. Nie można bowiem przyjąć, że sąd jest niezależny i bezstronny, jeżeli członek jego składu zawdzięcza swoją pozycję w strukturach wymiaru sprawiedliwości bliskim, bezkrytycznym relacjom z władzą wykonawczą czy ustawodawczą. Wobec tego, że każdy obserwator wymiaru sprawiedliwości może dostrzec, iż ścieżka awansu zawodowego sędziego zależna jest od zbieżności jego postępowania z oczekiwaniami władzy, nie jest dopuszczalne jednoczesne uznanie, że w innej sferze aktywności, w tym, w orzekaniu, te zbieżności zupełnie znikają.

W tej sytuacji, tak jak i w wypadku wcześniej przeprowadzonych testów, i w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że okoliczności, w jakich sędzia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie X.1 Y.1 został powołany na kolejne stanowisko sędziowskie, mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezależności od czynników zewnętrznych składu sądu utworzonego z jej udziałem, w szczególności od bezpośrednich lub pośrednich wpływów władzy wykonawczej. Sąd taki był zatem nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Niewątpliwie uczestniczył on w niekonstytucyjnych procedurach poprzez zgłoszenie swojej kandydatury, jak również wykazał się bardzo dużą aktywnością we współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości. Ewidentnie wykorzystał tę sytuację, w celu uzyskania awansu do zajmowania stanowisk kierowniczych w sądownictwie powszechnym, ignorując orzecznictwo Sądu Najwyższego, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka czy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z którego jednoznacznie wynika negatywna ocena takich działań.

W zaistniałej sytuacji, potwierdzającej wystąpienie wskazanej bezwzględnej przesłanki odwoławczej, zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania. Mając na uwadze okoliczność, że stwierdzone uchybienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie dotyczy wyroku tego sądu wydanego także wobec pozostałych dwóch skazanych, którzy nie

wnosili kasacji, a uchylenie tego wyroku jest dla nich korzystne, zgodnie z art. 435 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. należało uchylić zaskarżony wyrok w całości, to jest także w odniesieniu do współoskarżonych, których dotyczył wyrok Sądu II instancji, a których obrońcy nie wnieśli na ich rzecz kasacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Małgorzata Gierszon Jerzy Grubba Andrzej Stępka

[SOP]

[r.g.]